Der går i disse dage kuldegysninger gennem Europa. Populistiske og højreorienterede partier vinder frem med et blandet budskab om fremmedpraksis, EU-skepsis og national selvtilstrækkelig nostalgi.
Socialdemokratiet tabte bl.a. regeringsmagten, fordi vi ikke fik etableret et tilstrækkeligt klart modsvar til disse strømninger. Folk følte ikke, at vi tog navnlig udlændingeproblemerne alvorligt. De populistiske og højreorienterede partier har opfanget en bekymring hos mange og har flet opbakning på det grundlag alene. Løsningerne på problemerne har de ikke formuleret eller også er de slet og ret urealistiske.
For der er jo en årsag til, at problemerne er opstået. Der er en årsag til, at Mohammed eller Fatima vælger at flygte fra deres hjem og land for at bosætte sig i et fremmed og ukendt sted. Og det er egentligt ikke så svært at forstå hvorfor: Nar der ikke er noget håb om en bedre tilværelse for sig selv og sin familie, fordi elendigheden stortrives lige uden for eget vindue, så ville de fleste af os også vælge at finde lykken, der hvor muligheden er.
Problemet er selvfølgelig bare det enkle, at sådan kan verdens problemer ikke løses for verdens mange fattige. Det er urealistisk og uholdbart at flytte hele civilisationer fra elendigheden til Vesten. Kun de færreste ville komme igennem nåleøjet og de vestlige samfund vil opleve politiske rystelser som givet vil slukke drømmen for verdens fattigste til en bedre tilværelse.
Egentlig er løsningen på problemet meget lige for: Der skal skabes håb, der hvor folk bor. Mohammed og Fatima skal kunne vågne op om morgenen til et samfund, hvor der er politisk og demokratisk frihed, velstand i form af arbejde; en ordentlig skole; social tryghed for de svageste; en ordentlig stat med en ordentlig fordeling af værdierne.
Hvis folk først får håb om en bedre tilværelse, flygter eller udvandrer de ikke - vores opgave må være at skabe det håb.
Og det håb starter man ikke ved at skære ned i u-landsbistanden med henvisning til den vestlige hoftetilstand. Det håb starter
man ikke ved at kaste mistænkelige blikke på bistandsprojekter - altså med mindre man lige kommer forbi et sted i Sydafrika som statsminister, og man soler sig i andres satsninger. Det håb starter man ikke ved at bruge al sin energi på ukritisk at logre for USA's militære aktioner.

Hvis det håb skal etableres, kræves der et internationalt socialdemokratisk svar: Vi skal være parti-et, som er med til at lave en aftale - en pagt - med befolkningen som siger "all right - der er grænser for, hvor mange nye borgere, vi kan rumme i vores samfund, så vi strammer op - til gengæld gør vi noget derude - der, hvor folk bor - der, hvor der skal skabes håb.
Hvis vi klarer at formulere og formidle den opgave, har vi et helt projekt modsat de højreorienterede og populistiske partier. Der er nemlig en klar snitflade til de borgerlige her. De vil skære ned og barrikere sig - vi vil investere og skabe håb.
Bedre kan projektet vel ikke blive - det er bare med at komme i gang!